

C-87/19. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2019. február 7.

A kérdést előterjesztő bíróság: Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litvánia legfelsőbb
közigazgatási bírósága)**Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:**

2019. január 23.

Felperes:

TV Play Baltic AS

Alperes:

Lietuvos radijo ir televizijos komisija

Az alapeljárás tárgya

Az alperes azon határozatának megsemmisítése, amely szerint nem ad mentesítést a tovább sugárzás kötelezettsége alól; egyes cselekmények elvégzésére vonatkozó kötelezettség.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogi alapja

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 56. cikkének értelmezése.

Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Keretirányelv) 2. cikke m) pontjának értelmezése.

A 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi

irányelv (Egyetemes szolgáltatási irányelv) 31. cikke (1) bekezdésének értelmezése.

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikkének harmadik bekezdése.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Keretirányelv) 2. cikkének m) pontját, hogy az „elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatása” fogalmába nem tartoznak bele az olyan, harmadik személyek tulajdonában lévő műholdas hálózatokon keresztül történő televíziós tovább sugárzási tevékenységek, mint amelyeket a felperes végez?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Egyetemes szolgáltatási irányelv) 31. cikkének (1) bekezdését, hogy a tagállamok nem írhatnak elő továbbítási kötelezettséget (valamely televíziós csatorna harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatokon történő műsorszolgáltatását és a végfelhasználók részére e műsorszolgáltatáshoz való hozzáférés biztosítását) olyan gazdasági szereplőkkel szemben, mint a felperes, akik (1) valamely feltételes hozzáférésű rendszer által védett televíziós csatorna műsorszolgáltatását végzik harmadik személyek tulajdonában lévő műholdas hálózatokon keresztül, ennek érdekében fogadva a televízióműsor (csatorna) abban az időben továbbított jeleit, kódolva azokat és továbbítva egy műholdnak, amelyről e jelek megszakítás nélkül visszatovábbítódnak a Földre, és (2) televíziós csatorna csomagokat kínálnak az ügyfeleknek, ennek érdekében díjazás ellenében feltételes hozzáférést biztosító eszközökön keresztül hozzáférést biztosítva e védett televíziós műsorszolgáltatáshoz (vagy annak egy részéhez)?
- 3) A 2009/136 irányelv. által módosított 2002/22 irányelv 31. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy e rendelkezés alkalmazásában nem tekinthető úgy, hogy a végfelhasználóinak jelentős hányada használja az elektronikus hírközlő hálózatokat (jelen ügyben egy műholdas műsorszolgáltató hálózatot) a televízióműsorok vételének fő forrásaként (eszközeként), ha az említett hálózatokat csupán az összes végfelhasználó (a jelen ügyben a háztartások) megközelítőleg 6%-a használja ilyen fő forrásként (eszközként)?
- 4) Annak értékelése során, hogy a 2009/136 irányelvvel módosított 2002/22 irányelv 31. cikke (1) bekezdésének alkalmazása indokolt-e, figyelembe

- kell-e venni azokat az internethasználókat, akik díjmentesen, előben nézhetik online a szóban forgó televízióműsört (vagy annak egy részét)?
- 5) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 56. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a tagállamok kógens kötelezettséget írnak elő az olyan gazdasági szereplők számára, mint a felperes, amely értelmében elektronikus hírközlő hálózatokon keresztül díjmentesen tovább kell sugározniuk valamely televíziós csatornát, ha az a műsorszolgáltató, aki e kötelezettség kedvezményezettje, teljes mértékben képes arra, hogy saját költségére sugározza ezeket a televíziós csatornákat?
- 6) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 56. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a tagállamok kógens kötelezettséget írnak elő az olyan gazdasági szereplők számára, mint a felperes, amely értelmében elektronikus hírközlő hálózatokon keresztül díjmentesen tovább kell sugározniuk valamely televíziós csatornát, ha ez a kötelezettség csak az összes háztartás megközelítőleg 6%-át fedné le, és ezek a háztartások az említett televíziós csatornát földi műsorszolgáltató hálózaton vagy interneten keresztül is nézhetik?

A hivatkozott közösségi jogi rendelkezések

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 56. cikke.

A 2009/140/EK irányelvvel módosított, az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Hozzáférési irányelv) (2) és (3) preambulumbekkezdése.

A 2002/21 irányelv (5) preambulumbekkezdése, valamint a 2. cikk a), c), j) és m) pontja.

A 2009/136 irányelvvel módosított 2002/22 irányelv (44) és (45) preambulumbekkezdése, valamint 1. cikkének (1) bekezdése.

A hivatkozott nemzeti jogi rendelkezések

A (2010. szeptember 30-i XI-1048. sz. törvénnyel módosított) Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (tömeztájékoztatásról szóló litván törvény) 2. cikkének 34., 58. és 60. bekezdése.

A (2015. május 21-i XII-1731. sz. törvénnyel módosított) Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (a tömeztájékoztatásról szóló litván törvény) 2. cikkének 58. bekezdése, valamint 33. cikkének 5–9. bekezdése.

A (2015. szeptember 30-i IV-659. sz. rendelettel módosított) 2011. április 1-jei IV-281. sz. kulturális miniszteri rendelettel jóváhagyott Transliavimo veiklos ir

retransliuojamo turinio licencijavimo taisyklės (a műsorszolgáltatási tevékenységek és tovább sugárzott tartalmak engedélyezéséről szóló szabályok) 78., valamint 80–83. pontja.

Az alapügy tényállásának és eljárásának rövid bemutatása

- 1 A felperes, a TV Play Baltic AS (korábban Viasat AS) egy Észtországban nyilvántartásba vett vállalkozás, amely fizetős műholdas televíziós csatornákat tartalmazó csomagok forgalmazását is magában foglaló tevékenységeket folytat Litvániában. Tevékenységének végzése során a felperes díjfizetés ellenében harmadik felek tulajdonában lévő műholdas hálózatokat (vagy külön hálózati elemeket) és ezzel kapcsolatos szolgáltatásokat használ.
- 2 A tömegtájékoztatásról szóló törvény 2015. május 21-i módosításait követően a felperes tevékenységei 2015. október 1-jétől a nemzeti jog alapján televíziós tovább sugárzási tevékenységnek minősültek, és ettől az időponttól kezdve a felperes többek között köteles volt tovább sugározni a Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija (litván nemzeti rádió és televízió; a továbbiakban: LRT) elnevezésű állami szerv valamennyi nem kódolt televíziós csatornáját, ideértve az LRT Kultūrát is. Az ügy vizsgálatának jelenlegi szakaszában semmi nem indokolja, hogy kétségbe vonjuk, hogy a felperes a nemzeti jog szerint tovább sugárzási szolgáltatást végző gazdasági szereplőnek tekintendő.
- 3 Mivel az LRT nem volt hajlandó vállalni az LRT Kultūra televíziós csatorna jelének a valamely műhold felé történő továbbításával járó költségeket, 2015. október 1-jén a felperes kérelmet nyújtott be a Lietuvos radijo ir televizijos komisijához (litván rádió- és televízióbizottság; a továbbiakban: bizottság), hogy mentesítse az említett televíziós csatorna tovább sugárzásának kötelezettsége alól.
- 4 A bizottság a vitatott határozattal elutasította a felperes kérelmét.
- 5 A felperes keresetet indított a Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniausi regionális közigazgatási bíróság, Litvánia) előtt azt kérve, hogy a bíróság: semmisítse meg a bizottság határozatát; utasítsa a bizottságot új határozat elfogadására, amelyben az mentesíti a felperest a Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija állami szerv LRT Kultūra (jelenleg LRT Plus) televíziós csatornája tovább sugárzásának kötelezettsége alól, valamint ítélje meg a felperes részéről az eljárás során felmerült költségeket.
- 6 Az alperes (a bizottság) és az érdekelt harmadik személy (Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija) szerint a felperes keresetét el kell utasítani.
- 7 2017. január 4-i ítéletével a Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniausi regionális közigazgatási bíróság) a felperes keresetének részben helyt adott, azonban megállapította, hogy az alperes határozata azon részében megalapozott volt, amelyben elutasította a felperes azon kérelmét, hogy mentesítse az LRT

Kultūra televíziós csatorna tovább sugárzásának kötelezettsége alól, és a keresetet e részében elutasította.

- 8 A felperes fellebbezésében azt kéri, hogy a bíróság helyezze hatályon kívül a Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniausi regionális közigazgatási bíróság) 2017. január 4-i ítéletét, és hozzon új határozatot, amelyben keresetének helyt ad és költségeit megítéli.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

Az egyetemes szolgáltatási irányelvnek a szóban forgó jogviszonyokra történő alkalmazása

- 9 Ezen ügyben mindenekelőtt az a kérdés merül fel, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének hatálya alá tartozik-e a felperesnek a nemzeti jog által előírt azon kötelezettsége, hogy többek között az LRT Kultūra (a továbbiakban: LRT Plius) televíziós csatornát tovább sugározza.
- 10 Az említett cikk lehetővé teszi, hogy a tagállamok „továbbítási” kötelezettségeket írjanak elő, ha ezek „egyértelműen meghatározott közérdekű célok eléréséhez szükségesek”, és előírja, hogy ezek „arányosak és átláthatók” legyenek (lásd például: 2011. március 3-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-134/10, 50. pont). Mivel a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a kultúrpolitika olyan közérdeken alapuló kényszerítő okot képezhet, amely indokolhatja a szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását (e tekintetben lásd: 2007. december 13-i United Pan-Europe Communications Belgium és társai ítélet, C-250/06, 41. pont; 2011. március 3-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-134/10, 44. pont), az ügy vizsgálatának e szakaszában a tanácsnak nincs kétsége afelől, hogy a továbbítási kötelezettség kedvezményezettjének jogállását élvező LRT Kultūra televíziós csatorna tartalma lényegében e közérdeket szolgálja.

A felperes elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatójaként való elismerése

- 11 Ezen ügyben különösen arról kell meggyőződni, hogy olyan körülmények esetén, mint amelyek a jelen ügyben fennállnak, a felperes valóban nem tekintendő-e az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében említett elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vállalkozásnak.
- 12 A fenti rendelkezésben említett „elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatása” fogalmát a keretirányelv 2. cikkének m) pontja úgy határozza meg, hogy „az ilyen hálózat létrehozása, üzemeltetése, ellenőrzése vagy rendelkezésre bocsátása”.
- 13 Magát az „elektronikus hírközlő hálózatot” az európai uniós jogalkotó úgy határozza meg, hogy az „olyan átviteli rendszer, esetleg kapcsoló vagy útválasztó eszköz, valamint egyéb erőforrás, – ideértve a nem aktív hálózati elemeket is – amely lehetővé teszi a vezetéken, rádióhullámon, optikai vagy egyéb

elektromágneses úton történő jelátvitelt, beleértve a műholdas hálózatokat, a helyhez kötött (vonal- és csomagkapcsolt, beleértve az Internetet) és mobil földi hálózatokat, az elektromos vezetékrendszereket, annyiban, amennyiben azokat jelek továbbítására használják, a rádióműsor- és televízióműsor-terjesztő hálózatokat, valamint a kábeltelevízió-hálózatokat, a továbbított információtípusra tekintet nélkül” (a keretirányelv 2. cikkének a) pontja).

- 14 A (nemzeti jog meghatározása szerinti) televíziós tovább sugárzási tevékenység során a felperes más gazdasági szereplők tulajdonában álló olyan kommunikációs infrastruktúrát használ, amely televízióműsorok (műsorszolgáltatás) fogadására és kódolására, valamint a releváns jeleknek műholdon keresztül olyan végberendezéshez való továbbítására szolgál, ahol e jeleket dekódolják. Más szavakkal, az elektronikus hírközlő hálózat (vagy annak külön eleme) nincs a felperes tulajdonában; nem vesz közvetlenül részt a szóban forgó hálózat (vagy külön elemeinek) fenntartásában és kezelésében; a felperes a jelek továbbításához főszabály szerint mások – így például a műhold-üzemeltető – által kezelt és fenntartott (műholdas) hírközlő hálózatokat (és hálózati elemeket) használ, díjfizetés ellenében. Azonban értelmezhető úgy, hogy ez a tény önmagában nem feltétlenül jelenti azt, hogy az említett infrastruktúrát (vagy külön hálózati elemeket) használó gazdasági szereplő (jelen ügyben a felperes) nem minősül a keretirányelv 2. cikkének m) pontja alkalmazásában elektronikus hírközlő hálózatot szolgáltató vállalkozásnak.
- 15 Tulajdonképpen a 2009/140 irányelvvel módosított hozzáférési irányelv (3) preambulumbekzdésében az szerepel, hogy „[...] az üzemeltető lehet a szóban forgó hálózat vagy eszköz tulajdonosa, illetve bérelheti azt vagy annak egy részét”. A műholdas televíziós szolgáltatások nyújtásakor, annak érdekében, hogy az ügyfelek nézni tudják a nem műholdas hálózaton terjesztett televíziós csatornákat (a szóban forgó televíziós csatornát hasonlóképpen nem műholdon keresztül terjesztik), a felperes gondoskodik a jeleknek az ügyfél végberendezéséhez való továbbításához szükséges megfelelő infrastruktúráról, vagyis – a releváns műholdas hálózati elemeket (berendezést) kezelő gazdasági szereplőkkel kötött szerződések révén – be kell szereznie azokat a hálózati erőforrásokat, például bérelt vonalakat és egy „pontot” egy műholdban, amelyeket kizárólag a felperes jeleinek előállításához és továbbításához használnak. Ez azt jelenti, hogy ez a gazdasági szereplő lesz az, aki többek között különálló hálózati elemek összekötésével létrehozza az általa forgalmazott csomagban szereplő televíziós csatorna közvetítéseinek fogadásához, átalakításához, kódolásához, műholdra való továbbításához és onnan a végfelhasználók felé történő terjesztéséhez használatos megfelelő továbbítási rendszert. Ezenfelül feltételes hozzáférést biztosító eszköz (a végfelhasználóknak átadott dekódoló berendezés vagy kódkártyák) használatával kizárólag a felperes dönt arról, hogy hozzáférést ad-e a védett televíziós műsorszolgáltatáshoz. Ezért úgy tűnik, hogy a keretirányelv fenti rendelkezéseinek alkalmazásában indokoltan tekinthető elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatásának a felperes azon tevékenysége, hogy a műholdas hálózaton keresztül televíziós tovább sugárzást folytat, és adott

ügyfelek részére biztosítja azt a lehetőséget, hogy feltételes hozzáférést biztosító eszköz használatával e jeleket fogadják és dekódozzák.

- 16 Másfelől, észszerű következtetés lehet, hogy a felperes és a műholdas hálózat és/vagy az utóbbi külön elemeinek üzemeltetői (vagy kezelői) közötti fenti viszony a hozzáférési irányelv szempontjából lényegében az elektronikus hírközlő hálózathoz való hozzáférés megszerzésének, nem pedig elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatásának minősíthető. A releváns ténybeli körülmények ilyen minősítése a jelen ügyben azt az értékelést vonná maga után, hogy a felperes számára az LRT Kultúra (LRT Plius) televíziós csatorna tovább sugárzására vonatkozóan a nemzeti jog által előírt közens kötelezettség nem vezethető le a egyetemes szolgáltatási irányelv szóban forgó rendelkezéséből (lásd e tekintetben: a Bíróság 2018. december 13-i Playmédia ítélete, C-298/17, 18. pont).
- 17 A fentiek alapján az eljáró bíróság az első kérdést előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé terjeszti.

A továbbítási kötelezettség előírásának lehetősége

- 18 A jelen ügyben ki lehet jelteni, hogy a felperes tevékenysége részben abból áll, hogy a jeleket elektronikus hírközlő hálózaton keresztül továbbítja (biztosítva a jelátvitelt), és e jelekhez (védett televíziós műsorszolgáltatáshoz) feltételes hozzáférést biztosító eszközökön keresztül hozzáférést biztosít a végfelhasználóknak (ügyfeleknek); ezeket a jeleket („adatfolyamot”) folyamatosan (megszakítás nélkül) továbbítja, függetlenül attól, hogy az adott időpontban hány végfelhasználó nézi az adott televíziós csatornát.
- 19 Mivel a szóban forgó televíziós csatorna, az LRT Kultúra (LRT Plius) terjesztése nem műholdon keresztül történik, a szóban forgó tovább sugárzási kötelezettség a felperes számára lényegében azt is jelenti, hogy köteles biztosítani az említett televíziós csatorna műholdas hálózaton keresztüli terjesztését. Más szavakkal, a szóban forgó kötelezettség nem arra vonatkozik, hogy a végfelhasználó (ügyfél) nézhesse azt a televíziós csatornát, amelyet már eleve műholdon keresztül (tovább)sugároznak, hanem többek között arra a kötelezettségre, hogy a felperes a jeleket – például az adatfolyamba való felvétel útján – közvetítse (vagy biztosítsa a releváns jelek közvetítését).
- 20 Fontos hangsúlyozni azt is, hogy amint azt már korábban említettük, a televízióműsorok tovább sugárzásakor a felperes nem módosította azok tartalmát; a nemzeti jogszabályi háttér alapján tilos a tovább sugárzott televízióműsor módosítása vagy más információknak ezekben a műsorokban való elhelyezése, kivéve a kiskorúak védelmének biztosítása vagy a fogyatékosokkal élők számára történő átalakítás érdekében tett különös műszaki intézkedéseket.
- 21 Ezért olyan körülmények között, mint amelyek a jelen ügyben is szerepelnek, a nemzeti LRT televíziós csatorna tovább sugárzásának kötelezettsége az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében szereplővel megegyező

továbbítási kötelezettséget is jelent. Következésképpen, ha a Bíróság megerősíti, hogy az olyan gazdasági szereplők, mint a felperes, nem tartoznak az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének hatálya alá, felmerül a kérdés, hogy valamely tagállamnak van-e joga az irányelv említett rendelkezésében meghatározottakon felül továbbítási kötelezettséget előírni a gazdasági szereplők részére.

- 22 A tanács szerint az a körülmény, hogy az uniós jogalkotó kizárólag az elektronikus hírközlő hálózatot szolgáltató gazdasági szereplőkkel szemben írta elő az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében szereplő kötelezettséget, úgy értelmezhető, hogy az ilyen kötelezettségek nem írhatók elő valamely gazdasági szereplő azon tevékenységeire (vagy azok egy részére) vonatkozóan, amelyek a keretirányelv és a különös irányelvek szabályozási területére tartoznak.
- 23 Azt az álláspontot kell elfogadni, hogy ezt az értékelést önmagában nem cáfolja a Bíróság 2018. december 13-i Playmédia ítéletének (C-298/17) 27. pontja, amely szerint „[...] az egyetemes szolgáltatási irányelv lehetővé teszi a tagállamoknak, hogy az említett irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében szereplő kötelezettségeken kívül továbbítási kötelezettségeket írjanak elő többek között azon vállalkozások számára, amelyek anélkül, hogy elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltatóknak, élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten kínálják televíziós műsorok megtekintését”. Valójában az említett pontból és magának a Bíróság ítéletének tartalmából egyértelműen következik, hogy egy ilyen értékelésre kizárólag az élő televíziós műsorszolgáltatás közvetlen online megtekintésére irányuló ajánlattal kapcsolatos tevékenységek elemzése, vagyis a tartalomszolgáltatás, valamint a tartalomszolgáltatásra alkalmazandó jogszabályi háttér alapján kerül sor.
- 24 Ugyanakkor a keretirányelv és a különös irányelvek az elektronikus hírközlési szolgáltatásra is vonatkoznak, amely az említett jogszabály alkalmazásában „olyan, általában díjazás ellenében nyújtott szolgáltatás, amely teljes egészében vagy nagyrészt elektronikus hírközlő hálózaton történő jelátvitelből áll, beleértve a műsorterjesztő hálózatokon nyújtott távközlési szolgáltatásokat és átviteli szolgáltatásokat, de nem foglalja magában az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások segítségével történő tartalomszolgáltatást, illetve az ilyen tartalom felett szerkesztői ellenőrzést biztosító szolgáltatásokat [...]” (a keretirányelv 2. cikkének c) pontja).
- 25 A fenti releváns körülmények tükrében észszerű lenne azt a következtetést levonni, hogy a felperes tevékenységeinek szóban forgó része a keretirányelv és a különös irányelvek, köztük az egyetemes szolgáltatási irányelv hatálya alá tartozó elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtásának tekinthető.
- 26 Másfelől, a végfelhasználó szempontjából a felperes olyan szolgáltatásokat nyújt, amelyek magukban foglalják a televízióműsor-csomagoknak a (csatornák) műholdas televízió felhasználói részére történő terjesztését, azonban az ilyen tevékenységek, amint az az egyetemes szolgáltatási irányelv

- (45) preambulumbekzdésében és a hozzáférési irányelv (2) preambulumbekzdésében kifejezetten szerepel, tartalomszolgáltatásnak minősülnek. Ezért függetlenül attól, hogy e szolgáltatás nyújtása elválaszthatatlanul összekapcsolódik a releváns jel (adatfolyam) műholdas hálózaton keresztül történő átvitelével (továbbításával), amelyet a felperes végez, miközben a televíziós műsorcsomag terjesztésének tényleges tevékenysége főszabály szerint a védett televíziós műsorterjesztéshez való hozzáférés biztosítását jelenti, nem zárható ki, hogy a felperes összes tevékenysége együttesen a fent említett tartalomszolgáltatásnak tekinthető.
- 27 Amint az a keretirányelv (5) preambulumbekzdésében szerepel, az átvitel szabályozását el kell választani a tartalom szabályozásától. Az említett preambulumbekzdés szerint a közösségi jogszabályi keret nem terjed ki a műsorszolgáltatási tartalomra. Következésképpen a keretirányelv 1. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy az említett irányelv nem sérti a közösségi, illetve nemzeti szinten a közösségi jognak megfelelően hozott, az általános érdekű célkitűzések elérésére irányuló intézkedéseket, különösen a tartalomszabályozással és az audiovizuális politikával kapcsolatos intézkedéseket (a Bíróság 2008. december 22-i Kabel Deutschland Vertrieb und Service ítélet, C-336/07, 32. pont).
- 28 Az egyetemes szolgáltatási irányelv (45) preambulumbekzdése szerint „a tartalomszolgáltatások – mint például a hang- vagy televízióműsor-szolgáltatási tartalomcsomag értékesítésére vonatkozó ajánlat – nem tartoznak az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásának hatálya alá. Az ilyen szolgáltatások nyújtóira e tevékenységek tekintetében nem vonatkozhatnak egyetemes szolgáltatási kötelezettségek [...]”
- 29 Ez a preambulumbekzdés többek között azt sugallja, hogy az európai uniós jogalkotó nem csak azt döntötte el, hogy milyen jogviszonyok nem tartoznak az elektronikus hírközlő hálózat és szolgáltatás közös jogszabályi keretébe, hanem egyértelműen és kifejezetten meghatározta azt is, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nem alkalmazhatók az említett tartalomszolgáltatókra. Más szavakkal, úgy lehet tekinteni, hogy az ilyen kötelezettségek, amelyek tartalma megegyezik az egyetemes szolgáltatási kötelezettségekével, nem alkalmazandók a tartalomszolgáltatást nyújtó gazdasági szereplőkre.
- 30 Egyetemes szolgáltatás a „meghatározott minőségű, [az egyetemes szolgáltatási irányelvben] meghatározott minimális szolgáltatáskészlet, amely földrajzi helyzetre tekintet nélkül és a konkrét nemzeti feltételek fényében megfizethető áron minden felhasználó számára rendelkezésre áll” (a keretirányelv 2. cikkének j) pontja). Azt az álláspontot kell elfogadni, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében meghatározott kötelezettség, amennyiben a releváns jel (adatfolyam) műholdra való átvitele (továbbítása) és az onnan való műsorszolgáltatása biztosításának és/vagy elvégzésének kötelezettségére irányul, egyetemes szolgáltatásnak tekinthető (ezzel minimális mértékben biztosítva, hogy

a televíziós műsorterjesztés a műholdas televízió felhasználói számára is elérhetővé váljon). Következésképpen az említett irányelv (45) preambulumbekzdése alapján nem írható elő ilyen kötelezettség olyan tartalomszolgáltatást nyújtó gazdasági szereplők részére, mint a televízióműsor-szolgáltatási tartalomcsomag értékesítése. Másfelől az egyetemes szolgáltatási kötelezettséget az egyetemes szolgáltatási irányelv II. fejezete („Egyetemes szolgáltatási kötelezettségek, beleértve a szociális kötelezettségeket”) határozza meg, és nem említi a továbbítási kötelezettséget; ezenfelül a Bíróság 2018. december 13-i Playmédia ítéletének (C-298/17) tartalmából észszerűen vonható le az a következtetés, hogy függetlenül attól, hogy a továbbítási kötelezettséget hogyan kell teljesíteni, ez a kötelezettség minden tartalomszolgáltatást nyújtó gazdasági szereplővel szemben előírható, feltéve, hogy az egyéb uniós jogi feltételek teljesülnek.

- 31 A fentiek alapján az eljáró bíróság a második kérdést előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé terjeszti.

A végfelhasználók száma

- 32 A nemzeti LRT televíziós csatornák tovább sugárzásának kötelezettségéről szóló nemzeti jogszabályi keret egyformán alkalmazandó minden tovább sugárzóra, ideértve például a kábeltelevíziós szolgáltatásokat nyújtó kábeltelevíziós hálózatüzemeltetőket (a Bíróságnak a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelemben hivatkozott ítélkezési gyakorlatában ez utóbbit az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében említett elektronikus hírközlő hálózatot szolgáltató gazdasági szereplőnek kell tekinteni). A jelen ügyben az a körülmény, hogy a nemzeti jogalkotó e kötelezettség szempontjából egyenlő bánásmódban részesíti az összes (vagyis az elektronikus hírközlő hálózatot szolgáltató és egyéb) tovább sugárzót, azt jelenti, hogy az említett nemzeti jogi kötelezettség tartalmát az összes tovább sugárzóra vonatkozóan egységesen kell értelmezni és alkalmazni. Más szavakkal, ha megállapításra kerülne, hogy a nemzeti jog által előírt továbbítási kötelezettség, amennyiben az az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében említett gazdasági szereplőkre (tovább sugárzókra) vonatkozik, az uniós jog alapján nem lehetséges, ez ahhoz az értékeléshez vezetne, hogy az ilyen kötelezettség a nemzeti jog szerint más műsorszolgáltatók vonatkozásában sem lehetséges. Ezért az egyetemes szolgáltatási irányelv egyes rendelkezéseinek értelmezése a jelen ügyben relevanciával bír.
- 33 A Bíróság megállapította, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdéséből eredő továbbítási kötelezettség csak abban az esetben írható elő elektronikus hírközlő hálózat-üzemeltetőkkel szemben, ha az említett hálózatok végfelhasználóinak jelentős hányada e hálózatokat használja a rádió- vagy televízió-műsorok vételének fő eszközeként (lásd: a Bíróság 2008. december 22-i Kabel Deutschland Vertrieb und Services ítélete, C-336/07, 22. pont; 2011. március 3-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-134/10, 73. pont).

- 34 Bár a Bíróság megállapította, hogy ez a követelmény nem alkalmazandó azokra a vállalkozásokra, amelyek nem tartoznak az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke (1) bekezdésének hatálya alá (lásd például: a Bíróság 2018. december 13-i Playmédia ítélete, C-298/17, 38. pont), a 32. pontban szereplő, a nemzeti jognak a szóban forgó jogviszonyra való alkalmazásáról szóló értékelés a jelen ügyben szükségesség teszi a kételyek eloszlatását arra vonatkozóan, hogy mely konkrét végfelhasználókat kell figyelembe venni annak értékelésekor, hogy az említett feltétel teljesült-e.
- 35 Ennek kapcsán egyfelől a megtámadott határozat elfogadásakor a bizottság megvizsgálta, hogy a felperes ügyfelei tudják-e nézni a szóban forgó televíziós csatornát a (műholdas) berendezéseik használatával, és ennek során megállapította, hogy műholdas végberendezéseik (műszaki eszközeik) nem teszik lehetővé, hogy az LRT Kultúra televíziós csatorna műsorszolgáltatását a földi hálózaton keresztül fogadják. A bizottság értékelése lényegében azon a tényen alapul, hogy a műholdas televízió felhasználói nem rendelkeznek a földi műsorszolgáltatás fogadására alkalmas műszaki berendezéssel.
- 36 Másfelől a Bíróság 2008. december 22-i Kabel Deutschland Vertrieb und Service ítéletének (C-336/07) 23. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy az Európai Unió ezen igazságszolgáltatási szerve úgy vélte, hogy az alapeljárásban az analóg kábelhálózat megfelelt a szóban forgó feltételeknek, mivel „[...] Németországban a háztartások körülbelül 57%-a e módon veszi az adásokat, és így ez a leggyakrabban használt átviteli eszköz”. Ebből úgy tűnik, az a következtetés vonható le, hogy annak értékelése során, hogy többek között az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdése alkalmazásában a végfelhasználók jelentős hányada használja-e a releváns hálózatot a televízió-műsorok vételének fő forrásaként (eszközeként); a jelen ügyben a műholdas hálózaton keresztüli televíziós műsorszolgáltatás végfelhasználóinak számát a többi elektronikus hírközlő hálózat (például földi televízió, kábeltelevízió stb.) viszonylatában kell értékelni.
- 37 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az ügyiratokban szereplő információk alapján a felperes szolgáltatásait az összes fizetős televíziós szolgáltatás előfizetőinek megközelítőleg 9%-a és az összes háztartás megközelítőleg 6%-a használta (a felperes az egyetlen fizetős műholdas televíziós szolgáltatást nyújtó vállalkozás Litvániában).
- 38 A fentiek alapján az eljáró bíróság a harmadik kérdést előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé terjeszti.
- 39 Azt is meg kell jegyezni, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv (44) preambulumbekzdése szerint „televízióműsorok nyilvánosság számára történő közvetítését végző hálózatok közé a kábelhálózatok, a műholdas és a földi műsorterjesztő hálózatok tartoznak. De *idetartozhatnak más hálózatok* is, annyiban, amennyiben a végfelhasználók széles körben e hálózatokat használják a rádió- és televízióműsorok vételének fő eszközeként”.

- 40 Az LRT Kultūra (LRT Plius) televíziós csatorna díjmentesen streamelve van az LRT honlapján; ezen a honlapon az említett televíziós csatorna egyes programjai is bármikor megtekinthetők. 2015 negyedik negyedévében Litvániában az internet-hozzáférés szolgáltatásra előfizetők száma 1 187 100 volt (vö.: a fizetős televíziós szolgáltatás előfizetőinek száma 724 500 volt, amelyből 83 600 a felperes előfizetője volt), és 2018 harmadik negyedévében az előfizetők száma 1 295 500 volt (a fizetős televíziós szolgáltatás előfizetőinek száma 677 700 volt, amelyből 60 800 a felperes előfizetője volt); a végfelhasználók átlagos internetsebessége Litvániában e műsorszolgáltatások megtekintéséhez több mint elégséges. Ez indokolja a negyedik kérdés előzetes döntéshozatalra terjesztését.
- 41 Kétségtelen, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv IV. fejezete („Végfelhasználói érdekek és jogok”) 31. cikkének (1) bekezdése többek között biztosítja, hogy a nézők több televíziós csatornához férjenek hozzá függetlenül attól, hogy a műsorszolgáltatás fogadásához milyen eszközt választanak. Ezért az irányelv említett rendelkezésében szereplő kötelezettségről szóló döntés meghozatala során nem elégséges az, hogy a végfelhasználók csupán kis száma használja a releváns eszközt a műsorszolgáltatás fogadásához, és e felhasználók a szóban forgó televíziós csatornákat más módon (földi televíziós vevőkészüléken vagy interneten keresztül) is tudják nézni.

A kogens kötelezettség EUMSZ 56. cikknek való megfelelése

- 42 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy minden ilyen továbbítási kötelezettség, függetlenül attól, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv hatálya alá tartozik-e, az EUMSZ 56. cikk értelmében véve a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának minősül (lásd például: a Bíróság 2007. december 13-i United Pan-Europe Communications Belgium és társai ítélet, C-250/06, 38. pont). Nem kétséges, hogy az ügy körülményeinek tükrében a más tagállamban letelepedett felperes számára előírt azon kötelezettséget, hogy a szóban forgó televíziós csatornát műholdas hálózaton tovább sugározza, a jelen helyzetben e szabadság korlátozásának kell tekinteni. Az ilyen korlátozás a kultúrpolitika közérdeken alapuló kényszerítő okával indokolható (a Bíróság 2007. december 13-i United Pan-Europe Communications Belgium és társai ítélet, C-250/06, 41. és 42. pont); az eljárás e szakaszában nem indokolt kétségbe vonni, hogy a nemzeti jogban előírt azon kötelezettség, hogy a szóban forgó televíziós csatornát tovább sugározzák, általános érdekű célkitűzés megvalósítására irányul, ezt a kötelezettséget törvény írja elő és közvetlenül törvényből fakad, egyértelmű, kötelező és minden tovább sugárzóra alkalmazandó.
- 43 Ugyanakkor a tanácsnak kételyei vannak azt illetően, hogy a szóban forgó kötelezettség az említett forgó célkitűzések elérése szempontjából arányosnak és szükségesnek tekinthető-e, mivel az ügyben semmi nem utal arra, hogy az LRT (az érdekelt harmadik személy) nem képes saját maga elvégezni a szóban forgó televíziós csatorna műsorszolgáltatását a felperes ügyfelei által használt műholdas hálózatokon.

- 44 Tulajdonképpen az LRT a felpereshez hasonlóan teljes mértékben képes arra, hogy hálózati erőforrásokat béreljen, és hasonló költségek mellett kapcsolódó szolgáltatásokat vásároljon, ugyanazon elektronikus hírközlő hálózatnak és az utóbbi külön elemeinek üzemeltetőitől, valamint ugyanazon szolgáltatóktól, mint a felperes. A jelen ügyben ezt önmagában az a tény is megerősíti, hogy az LRT maga végzi az „LRT Lituanica” kódolatlan televíziós csatorna műsorszolgáltatását – amelyet a felperes ügyfelei és más műholdas televíziók végfelhasználói (nézők) is díjmentesen nézhetnek – ugyanazon műholdon keresztül, amelyet többek között a felperes is használ.
- 45 Ilyen körülmények között az eljáró bíróság az ötödik kérdést előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé terjeszti.
- 46 Azt is meg kell jegyezni, hogy az LRT Kultūra (LRT Plius) kódolatlan televíziós csatornát földi (televíziós) műsorszolgáltató hálózaton keresztül szolgáltatják; ezért a DVB-T jelek fogadásához szükséges berendezés megszerzését és/vagy használatát követően, megfelelő – nem drága – berendezés használatával az említett televíziós csatorna főszabály szerint azon háztartások számára is elérhető, amelyek a felperes által nyújtott műholdas televíziós szolgáltatásokat használják. Ezenfelül a szóban forgó televíziós csatorna némely tartalmai – élő közvetítések vagy a későbbiekben megtekintett egyes programok – online díjmentesen elérhető.
- 47 Ezért a jelen ügyben az eljáró bíróság a hatodik kérdést is előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé terjeszti.